Telewizor Tosca Lux

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1968 - 1971

Miejsce powstania:
Dzierżoniów, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 470 mm, sze.: 494 mm, gł.: 360 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane obiektu: domena publiczna. Opis kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL (Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne - Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORAMCJE

MIM 1266/VI/177

SŁOWA KLUCZOWE

towar luksusowy, telewizja, telewizor, sprzęt RTV, przemysł, PRL, propaganda, prąd, odtwarzanie dźwięku, odtwarzanie obrazu, obraz, komunikacja, fale radiowe, dźwięk, eksport, czas wolny, analogowy

OPIS

Telewizor jest urządzeniem przeznaczonym do odbioru programu telewizyjnego emitowanego przez nadawcę za pośrednictwem fal radiowych, przy pomocy których zakodowane są obraz i dźwięk przekazywane na duże odległości. Prezentowany tutaj telewizor Tosca-Lux jest przykładem odbiornika zunifikowanego. Oznacza to, że jego wewnętrzna konstrukcja jest oparta na podzespołach takich samych, jak w innych odbiornikach produkowanych w podobnym czasie przez trzy polskie zakłady reprezentujące przemysł telewizyjny, należące do Zjednoczenia Przemysłu Elektronicznego i Teletechnicznego Unitra: Zakłady Diora w Dzierżoniowie (producent omawianego modelu), Warszawskie Zakłady Telewizyjne (WZT) oraz Gdańskie Zakłady Radiowe (Gezar, przemianowane w 1972 roku na Gdańskie Zakłady Elektroniczne Unimor). W rezultacie wszystkie pokrewne modele odbiorników telewizyjnych różniły się głównie wyglądem zewnętrznym. Toscę-Lux produkowano od 1968 do około 1971 roku. Odbiornik posiadł dziewiętnastocalowy ekran, wyróżniał się obrotową podstawą ułatwiającą ustawienie telewizora pod optymalnym kątem patrzenia. Do istotniejszych innowacji w jego budowie można zaliczyć wprowadzenie kineskopów bezimplozyjnych oraz zastosowanie tranzystorów w torze fonii. Obok Toski-Lux, innymi przedstawicielami tej linii polskich telewizorów były też Tosca (produkcji Diory), Ametyst i Opal (produkcji WZT) oraz Atol (GZR). Ciekawostka: Występujący na terenie Europy od lat 40. do lat 90. XX wieku podział na różne standardy techniczne transmisji telewizyjnej, inny dla krajów Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej (RWPG), a inny dla krajów zachodnich, wymuszał stosowanie konkretnych typów odbiorników telewizyjnych w danym rejonie. Przekształcenia polityczno-gospodarcze związane z rozpadem ZSRR zaowocowały unifikacją standardów nadawania sygnału telewizyjnego w większości krajów regionu. Opracowanie: Piotr Turowski, Piotr Żabicki